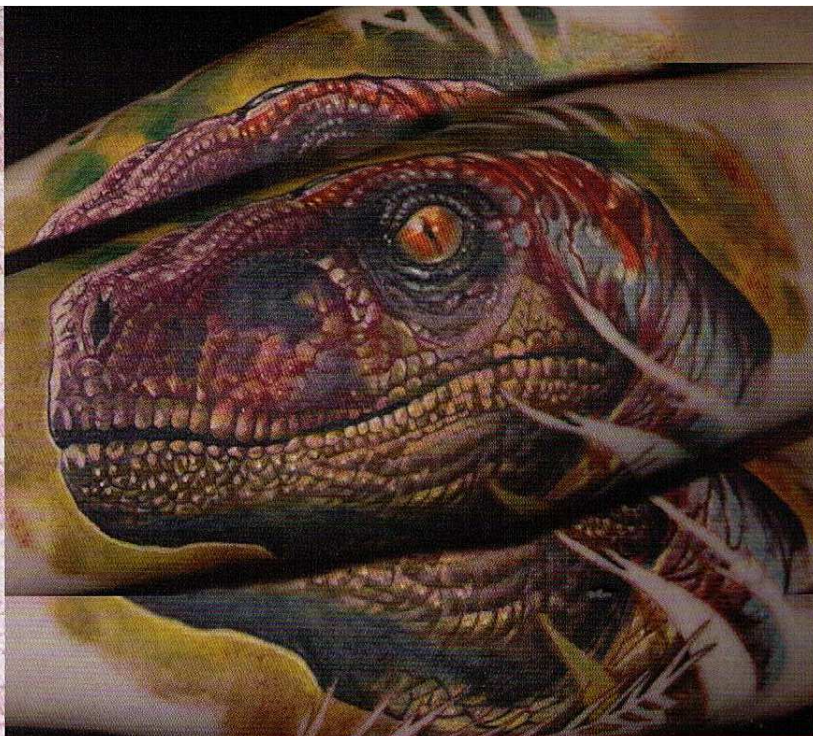

De scheppingsdrang van

Guil Zekri

REINKARNATION-KEULEN

De jonge Guil groeide op in Israël als een 'lost soul'. Een in het zwart geklede death metal fan die geïnteresseerd was in kunst - iets wat hij niet met zijn familie kon delen. 'Ik groeide op in een problematische omgeving. Het was niet fijn. Maar het heeft me waarschijnlijk wel een andere perceptie gegeven. Het zorgde ervoor dat ik me in mijn hoofd terugtrok en het heeft mijn scheppingsdrang versterkt.'

Muziek was Guils eerste expressievorm. Als kind wilde hij niets liever dan professioneel muzikant worden. Hij studeerde jarenlang piano en ging daarna bas en sitar spelen. Door zijn favoriete muziek ontdekte hij ook zijn liefde voor beeldende kunst. 'Ik herinner me een hoes van "Whitesnake" die lange tijd in mijn hoofd bleef zitten... Ik was toen een jaar of tien. Het was één van de eerste keren dat beeldende kunst iets bij me losmaakte. Hierna was het duidelijk: ik moest kunstenaar worden. Muzikant of kunstschilder - als ik me er maar kon mee uitdrukken.'

'Ik herinner me hoe de hoes van "Whitesnake" iets in me losmaakte. Ik was tien en ik wist: ik moet kunstenaar worden'

Bij het leger

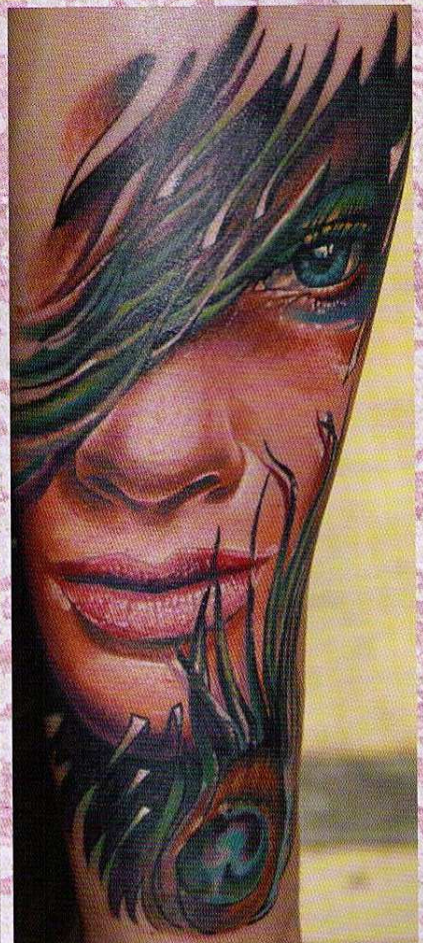
Guil doorliep zijn middelbare school 'zoals iedere achttienjarige' en ging bij het Israëlische leger 'zoals lang niet elke achttienjarige.' Hij diende drie jaar als paramedicus bij de marine. 'Ik kan niet zeggen dat ik het leuk vond, maar spijt heb ik niet. Het opende de deur naar het buitenland.' In 1995, ten tijde van de genocide, ging Guil op missie naar Rwanda. In het Kongolese Goma werkte hij in een veldhospitaal. Zelf noemt hij het 'een interessante gebeurtenis die ik na 10 jaar aardig heb kunnen verwerken.' Terug in Israël voelde het land 'te klein'. Guil vertrok naar Amerika. Hij verbleef een jaar in New York en Los Angeles, waarna hij ging studeren in Parijs: filosofie en kunstesthetiek. Hij haalde zijn bachelor en volgde twee jaar de masteropleiding. 'Een geweldige tijd. Ik heb nooit geleerd te tekenen of schilderen, maar wel om een kunstwerk te observeren en te doorgronden. Het geeft een belangrijk referentiepunt. Eigenlijk zou elke kunstliefhebber moeten leren over kunstgeschiedenis. Want hoe kun je iets uit jezelf creëren als je de taal om mee te creëren niet kent?'

Crazy culture shock

Maar overleven in Parijs is moeilijk. Guil werkt naast zijn studie als barkeeper en bezit veel tekeningen en schilderijen - maar geen geld. Hij betaalt 450 Euro per maand voor 11 m² en sterft van de honger. Hij verhuist naar Duitsland, naar de kleine studentenstad Münster: naar eigen zeggen een *crazy culture shock*! Münster was echter wel de plek die het leven van de Duitssprekende Israëlitische Fransman zou veranderen. 'Hoewel ik in die tijd al veel tattoos had en bekend was met de scene, zag ik mezelf niet als tattoo artiest. Ik was meer bezig met muziek - wilde een death metal ster worden', lacht Guil. Zijn eerste tattoo had hij al wel gezet: in zijn appartementje in Parijs. 'Freehand in Robert Hernandez stijl op mijn been. Een belachelijk idee. Die tattoo heb ik nog steeds en ik denk dat die nog heel lang daar zal blijven...' Hij is uiteraard lelijk, als ik tegen Robert zou vertellen dat ik door hem ben geïnspireerd, komt hij denk ik niet meer bij van het lachen, haha. Ik gebruikte een Sharps van een vriend van me met een eigen naald en ik ging helemaal los op de "freehand". Het deed geen pijn, maar ik zweette peentjes. Hoe dan ook, hij zit er, en ik ben blij dat hij op mij zit en niet op een dierbare van me.'

'Mijn eerste tattoo zette ik in Parijs: Freehand in Robert Hernandez stijl op mijn been...een belachelijk idee'

Nooit twee keer hetzelfde

In Münster kreeg Guil werk bij een tattoo studio. De deal was: tekenkennis ruilen tegen tattoo kennis. En dat werkte. Na 10 maanden ging hij naar Keulen, waar hij na drie jaar Reinkarnation opende. Eerst gevestigd in een kleine keldershop, verhuisde Reinkarnation twee jaar later naar de huidige, ruime studio waar meer artiesten konden werken. Het concept was eenvoudig: probeer zoveel mogelijk

mooie tatoeages te maken, iets wat Guil op een zo origineel mogelijke manier wil uitvoeren. 'Ik probeer echt zo creatief mogelijk te zijn. Ik doe nooit twee keer hetzelfde. Elk onderwerp probeer ik om te zetten in mijn eigen stijl. Volgens mij kan alles een mooie tattoo opleveren, afhankelijk van hoe je een onderwerp uitwerkt.' Hierbij is kennis van de kunst eigenlijk onontbeerlijk. 'Met een beetje studie kan de symboliek en compositie

al snel veranderen. En je staat veel meer open voor invloeden.'

Typische vormgeving

Hoewel Guil niet spreekt van een eigen stijl, zijn tatoeages van zijn hand duidelijk herkenbaar door de uitgesproken manier waarop hij zijn tattoos opbouwt en kleur en compositie gebruikt. 'En natuurlijk door de manier waarop ik een onderwerp vormgeef. Alle onderwerpen

vind ik leuk. Een goede tatoeëerder is voor mij iemand die niet alleen doet wat hij zelf wil. We moeten niet vergeten dat het "medium" - de klant - ons heeft gekozen en we ons talent als het ware verkopen. Ikzelf houd van de uitdaging om elke keer iets nieuws voor de klant te maken, maar wel in mijn esthetische taal. Die uitdaging is voor mij groter dan om bijvoorbeeld elke dag een prachtig portret te maken. Dat zou me snel vervelen. Dalí en Picasso gebruikten ook vrijwel elk middel om hun kunst tot uitdrukking te brengen. De veelheid aan onderwerpen en media maken mijn artistieke taal juist rijker.'

Persoonlijke schilderkunst

Als kunstschilder werkt Guil sinds enkele jaren strikt gescheiden van zijn tattoo werk. Zijn olieverfschilderijen zijn persoonlijk; hij kan hierin helemaal los gaan én gebruikt zichzelf vaak als model. 'Mijzelf op schilderijen afbeelden is waarschijnlijk een milde vorm van therapie. Maar ik ben niet de enige; veel grote artiesten zoals Caravaggio en Veronese deden het vóór mij en velen doen het nog steeds. Het is misschien ook wel logisch: je hersenen slaan op wat je ogen zien en je ziet jezelf elke dag.

Bovendien is het erg makkelijk om met jezelf te werken. Ik weet precies wat ik wil schilderen, dus ik kijk naar mezelf in de spiegel, maak een foto en ga los.' Guil schildert religieuze of mythologische onderwerpen die door zijn opleiding en leven dichtbij hem staan. 'Ik ben erg barok en renaissance georiënteerd, dol op de kunstenaars uit de 15^e - 17^e eeuw. Ik vind het leuk om in elk werk een kleine

boodschap over te brengen - iets om over na te denken.' Met een complexe, groots opgezette serie met zware thema's, zoals het verhaal van Kain en Abel, is Guil recentelijk aan een ambitieus project begonnen. 'Een Bijbelverhaal over broedermoord: een afschuwelijk epos en een heel moeilijk thema om mee te werken, maar wel een heel belangrijk thema voor mij. Het probleem is echter om een goede Kain te vinden. Dit project heeft nog veel tijd nodig. Op het moment werk ik aan "The Oracle" en "The Truth" en aan reproducties van al mijn schilderijen - 20 in totaal.'

'Als je iets voelt en iets ziet en je de scheppingsdrang voelt branden, dan zijn er geen restricties'

Met de release van het debuutalbum van zijn progressive rockband Collective Memories lijkt de cirkel rond: de jonge, zoekende Guil is uitgegroeid tot succesvolle kunstenaar die zich weet uit te drukken in muziek, schilderijen en tattoo kunst. 'Als kunstenaar heb je geen beperkingen', zegt Guil zelf. 'Als je iets voelt en iets ziet, en je de scheppingsdrang voelt branden, dan zijn er geen restricties. Kun je het niet tekenen, dan ga je het schilderen. Kun je het niet schilderen, dan ga je het schrijven. Kun je het niet schrijven, dan ga je het zingen. Geen beperkingen; alles is toegestaan om je gedachten te kunnen uitdrukken en door anderen te worden begrepen.'

www.reinkarnationtattoos.com

CIGLA

Best job ever

Sinds een jaar werkt Cigla bij Reinkarnation in Keulen. Afkomstig uit Bosnië-Herzegovina, belandde hij min of meer toevallig in de tattoo wereld. Na contact met de wereldberoemde Guy Aitchison kwam zijn carrière in een hogere versnelling.

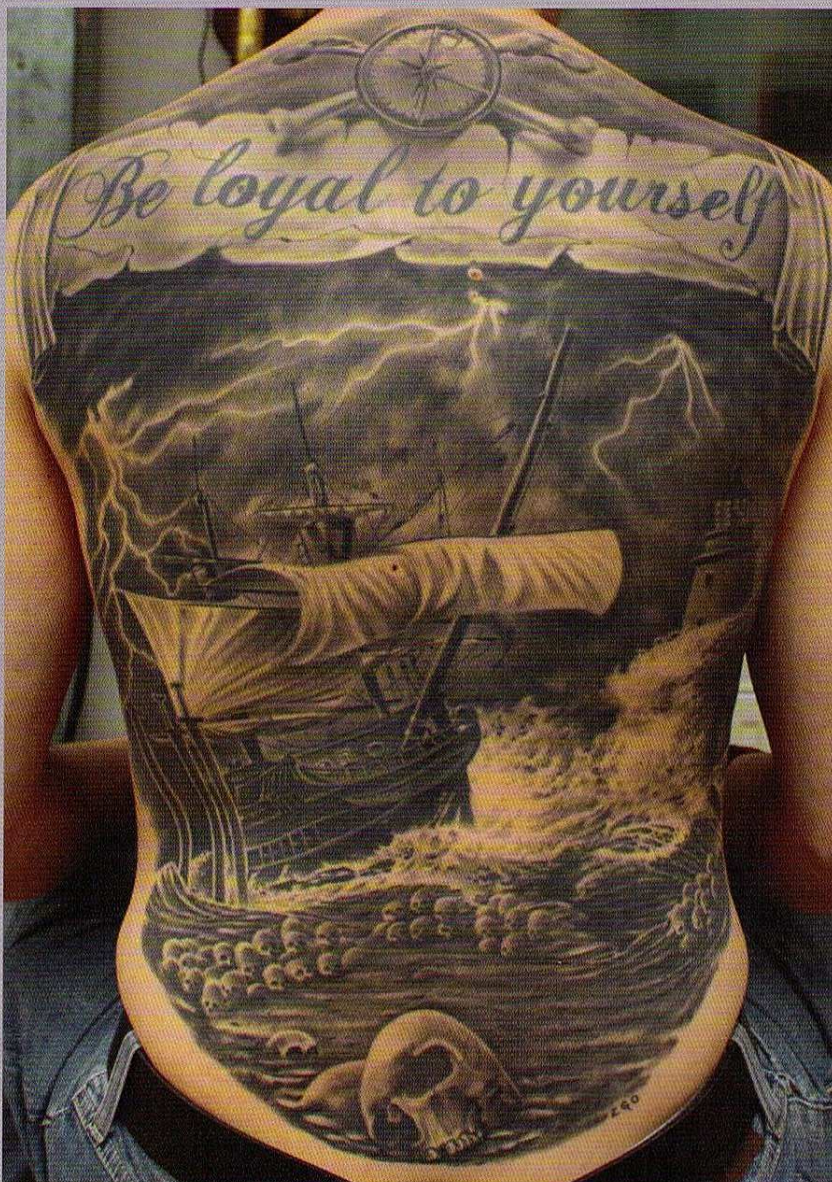
'Ik kom niet uit een bijzonder creatief nest', blikt Cigla terug. 'Ik zag mijn vader weleens tekenen, maar meer voor zichzelf. Wel heeft mijn jongste broertje net zijn opleiding voor fotografie en design afgerond.' Cigla was de echte tekenaar in het gezin. Het tatoeëren leerde hij per toeval: 'De eerste keer dat ik een tattoo liet zetten was in 1996. De eerste keer dat ik zelf een tattoo zette was in 1998. Ik maakte toevallig een tekening voor iemand die uit de tattoo wereld afkomstig was. Deze persoon introduceerde me in het tatoeëren, dankzij hem

'In eerste instantie was ik helemaal niet geïnteresseerd in Black and Grey'

ben ik begonnen met dit werk. Hij was een soort mentor, maar het meeste heb ik mijzelf geleerd.' Een paar jaar geleden kwam hij via e-mail in contact met Guy Aitchison. 'Totaal onverwacht. Maar met zijn aanwijzingen en door de tips in zijn boeken is mijn manier van werken en kijk op het tatoeëren compleet veranderd. Guy Aitchison is nog altijd mijn inspirator. Niet alleen omdat hij een geweldige artiest is, maar ook een geweldig persoon. En dat is tegenwoordig zeldzaam.'

Black and gray realisme

Het contact met Guy Aitchison gaf Cigla's carrière een boost. Wellicht dat dit hem onder de aandacht bracht van Guil Zekri. Werken bij zijn studio Reinkarnation is voor Cigla één van de beste dingen die hem heeft kunnen overkomen: 'Geweldige mensen, fantastische werkomstandigheden en fantastische klanten....wat kun je nog meer wensen?' zegt hij. 'Het is fantastisch om deel uit te maken van zo'n collectief.' Bij Reinkarnation komen klanten vooral bij Cigla voor zijn black and gray realistische werk. Gek genoeg iets waar hij zelf in eerste instantie niks mee had. 'Ik was meer geïnteresseerd in Old School of Japanese. Maar ik kreeg steeds meer vraag naar black and gray... en nu vind ik het geweldig om te doen. Of het nu rozen, skulls of complexe afbeeldingen zijn. Sinds kort ben ik ook met kleur begonnen. We zullen zien hoe dat uitpakt...!' Over zijn eigen stijl heeft Cigla verder nooit nagedacht. 'Als iemand

mijn werk herkent, dan is het cool. Maar het belangrijkste, voor welke tattoo dan ook, is dat mijn klanten tevreden zijn. Dat maakt me blij.'

De beste baan ter wereld

Naast de standaard eigenschappen, zoals tekenen en affiniteit met kunst, is omgaan met klanten dan ook minstens zo belangrijk voor een goede tatoeëerder, volgens Cigla: 'Ik denk dat het heel belangrijk is om eerlijk en geduldig met je klanten om te gaan. De ene keer is het makkelijker dan de andere keer om ze te overtuigen van wat het beste voor ze is. Aan de andere kant ben ik hier dankzij hen. Dat vertrouwen moeten we allebei hebben.' Bij Reinkarnation zit Cigla op zijn plek – hij zoekt bijvoorbeeld geen *guest spots* omdat dit voor hem nu niks toevoegt. 'Ik heb gereisd en vele interessante mensen ontmoet, zowel artiesten als klanten. En mijn vrouw met wie ik nu een drie jaar oude dochter heb! Alles dankzij het tatoeëren. Zoals Tin Tin ooit zei: De beste baan ter wereld!'

www.reinkarnationtattoos.com